

ikke kan være enig med ham i. Han talte om Usikkerheden i Betænkningens Fremstilling. En Kommissionsbetænkning af den Art, der her er Tale om, skal efter min Mening ikke udtale, at den og den Ordning er det ene rigtige, at dette skal være saadan og saadan, og anderledes kan det ikke være, men den skal henstille til Ministeren — hvem det dog tilsidst beror paa, hvorledes Sagen skal ordnes —, at Sagen med Held vil kunne indrettes saadan og saadan. Men i det Øjeblik man gør det, kommer man meget let til at udtale: Saadan og saadan mene vi, at Sagen hensigtsmæssig kunde ordnes, men det kunde ogsaa tænkes, at den kunde ordnes paa en anden Maade, og jeg finder ikke, det er et Bevis paa Usikkerhed og Vankelmodighed i Kommissionsbetænkningen, om den udtaler, at denne eller hin Sag kan ses paa forskellige Maader. Det ærede Medlem omtalte dernæst, hvad ogsaa jeg anser for at være Hovedsagen i det i Dag foreliggende Lovforslag, nemlig Forandringen af Udenrigsministeriets indre Organisation, idet det deles i to Departementer, og Direktørstillingen falder bort. Da imidlertid det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, ogsaa omtalte denne Sag, vil jeg hellere komme ind paa den til Slutning.

Dernæst omtalte det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds Spørgsmaalet om en Sammenslutning af den diplomatiske og den konsulære Karrière. Det er ikke det, der er Meningen dermed, i hvert Fald er det ikke det, der har været min Mening. Min Mening med den foreslaaede Ordning har været at faa et nøjere Samarbejde mellem vore Diplomater og Konsuler, og der tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret, naar jeg mener, at dette kun kan være gavnligt. Som Forholdet er nu, er Gesandten og Generalkonsulen eller Konsulen, hvem det i det givne Tilfælde nu er, tidt to Myndigheder, som staa hinanden meget fjernt og egentlig ikke have noget med hinanden at gøre, og det er ganske sikkert galt, thi disse to Institutioner, om man saa kan sige, bør og skulle virke sammen. Man bør efter min Mening gøre, hvad man kan, for at de kunne komme til at virke bedre sammen, end hidtil har været Tilfældet. Naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt man skal kunne gaa over fra den ene Karrière til den anden, vil jeg sige, at det, især i en lille Stat som Danmark, der kun har et indskrænket diplomatisk Korps og et indskrænket Konsulatkorps, vil være til Gavn for Ministeren, om han har saa mange

flere at vælge imellem. Naar han ser, at der indenfor den konsulære Virksomhed er en Mand, som kan egne sig for den diplomatiske, vil det aabenbart være til Gavn for Tingene, at man giver Ministeren Frihed til at vælge. Jeg vil villig indrømme, at dette Valg helst skal træffes, medens den paagældende er ung, og det er derfor sikkert en stor Fordel for Ministeren, at han kan prøve de yngre Mennesker saavel i den diplomatiske som i den konsulære Virksomhed og derefter vælge, til hvilken Karrière han vil bruge dem.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Forholdet i Arkivet. Jeg skal med Glæde søge at faa en saa god og moderne Udvikling paa dette Omraade som muligt. Udenrigsministeriets Arkiv er, kan man sige, i mange Henseender en historisk Skat. Det er et Kildedsted, hvor mange Videnskabsmænd hente deres Oplysninger, og jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at dette Arkiv kan komme i en saa velordnet Forfatning som muligt. Det ligger i Sagens Natur, at et Udenrigsministerium altid maa have et noget større Arkiv liggende end de andre Ministerier, der i Regelen kunne nøjes med at have nogle faa Aargange af deres Arkiv til daglig Disposition. Et Udenrigsministerium, hvor man hvert Øjeblik maa gaa temmelig langt tilbage i Tiden og se Ting efter, som da ere passerede, maa nødvendigvis have et større Arkiv til Raadighed, men dette Arkiv maa, tror jeg, altid deles i, hvad skal jeg kalde det, et historisk og et sagligt Arkiv.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe), der omtalte Titlerne og sagde, at vi i 1870 havde faaet en god og nyttig Lov om, at Embedsmænd ikke skulde have Lov til at faa højere Titulatur end den, deres Embeder medførte. Jeg vil ogsaa anse det for at være det heldigste, om man kunde lade være at bryde med det gode Princip, som denne Lov indeholder. Dog maa jeg sige, at jeg tror, det nu og da kan være heldigt i den diplomatiske og konsulære Verden at gøre en Undtagelse. Jeg saa helst, at de forskellige Poster bleve besatte med saa høje Embedsmænd, som det kunde være gavnligt at have i de forskellige Lande. Men Udgifterne dertil ville for Danmarks Vedkommende blive ret uoverkommelige. Den eneste Maade, man kan hjælpe paa dette, er ved at give en Mand en højere Titel, end hans Embede egentlig medfører, for at han derved kan faa den Stilling mellem de andre Landes Repræsentanter, som han